

השבוע בקו

שיעור לה' שיעור חדש!
שיעור יומי חדש ומיוחד
בסדר היומי
בפסרי חסידות

עם הרה"ח אהרן ב"ר ש"ס וואלבערג שליט"א
מידי יום ביומו
בהיכל המרכזי שלוחה I

להתלהב

גליון שבועי ליליד אור הנשמה ע"פ משנת הבעש"ט הק' התלמידיו

פרשת ויצא תשפ"ו / גליון שפ"ג

ה'רש"ד הוסי' בספרי חסידות

לשבוע הבעש"ט
ספרה"ק מאור עינים (כי תשא)

יום	מד"ה
ראשון	מתחילים פרשת כי תשא
שני	ואמנם לא לבד מלאכת
שלישי	אך נודע שאין הקב"ה
רביעי	עם הארץ אימת שבת
חמישי	ולכן כל השומר שבת עד ד"ה והענין כשאדם

להצטרפות למנוי לחוברת החודשית עד הבית
ניתן להירשם 07474-61616

רוח אפנו

נקודה מתוך דא"ח כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

דיבורי חסידות

עבודת הפרשה מספרי החסידות - בשפת המעשה

חיות העולמות היא השי"ת, ובכח התורה והתפילה מתגברים על הסתרתם

במדרש (בראשית רבה ט, א), מסמך על יציאת יעקב מבאר שבע לחרן את הפסוק שאמר דוד המלך "צמאה לך נפשי כמה לך בשרי בארץ ציה ועיף בלי מים" - ככמהין הללו שצומאין למים (שוקק הם מקור חיותו) כך רמ"ח אברים שבי צמאין לך". ויש לבאר ההיפוך.

מובא בשם הבעש"ט הקדוש על הפסוק "לעולם ה' דברך ניצב בשמים" (תהלים קט, פט), שעשרת המאמרות שבהם ברא השי"ת את העולמות הם מחיים בתדירות את הכל, וכל קיום העולמות וחיותם הוא עצם הדיבור והמאמר של השי"ת. ואם כן הכל ממש הוא חיות השי"ת, ואין שום דבר נפרד מהשי"ת. וזהו כל עבודתנו, להתבטל ולחיות בהכרה זאת, שהכל הוא השי"ת, ורק הוא ישנו ואין עוד מלבדו.

אלא שהעולם מסתיר על כך, וכדי להתגבר על ההסתרה של העולם יש לנו את כח התורה הקדושה (כמ"ש בחו"ב באריכות בשער עבודת האלקים פ"ב), שהתורה היא מקור חיות העולם שנברא בכ"ב אותיות התורה, ועל ידי ההתדבקות בשורש מתגברים על ההסתרה.

אולם כדי שיאיר באדם אור התורה הקדושה, הוא צריך להתעורר בעצמו באמונה שאין עוד מלבדו, ואז יגש להתורה הקדושה בחיות ובכוונה הרצויה, שהוא רוצה בכח התורה הקדושה להתדבק להשי"ת. והזמן המסוגל להתעורר באמונה הוא בתפילה, כשמתבונן בדעתו איך כל הבריאה היא חיות השי"ת, ושר שירה להשי"ת.

יעקב אבינו עליו השלום הלך מבאר שבע שבארץ ישראל לחרן שבחוץ לארץ, היינו ממקום אור לחושך, וכן חרן הוא מלשון 'חרון אף'. ולכן חשב אולי יש שם ח"ו ריחוק מהשי"ת, ולכן אמר (בראשית רבה סח, ב) "מה אנא מוביד סברי מן בוריי. לית אנא מוביד סברי מן בוריי." עזרי מעם ה' עושה שמים וארץ". היינו שהשי"ת הוא בשמים ובארץ ואין מקום ח"ו חוץ ממנו, ולכן לית אנא מוביד סברי מן בורא, והשתוקק להשי"ת חיי החיים, ככמהין שמשותקים למים שהם מקור חיותם.

וכן בהמשך הכתובים כתוב "וישכב במקום ההוא וילן שם כי בא השמש" (כח, יא). ששקעה חמה ונסתתרה לו אור השי"ת, וזאת כדי שיגלה לבניו אחריו שהשי"ת נמצא בכל מקום שהוא, כי גילה גם שם את חיות העולם האמתית, שהיא כ"ב אותיות התורה, כמו שאמר ז"ל "וישכב - יש כ"ב" (תקד"ו לה). וכן נתגלה לו הסולם, שמובא במדרש (בראשית רבה סח, יב) שרומז על תורה ותפילה, שבכוחם מתגברים על ההסתרה כאמור, והוא המקשר בין שמים לארץ, ועל ידו נתגלה ש"הנה ה' ניצב עליו" (כח, יג), שהוא יתברך תמיד אתנו. מקור: רעוא דרעיון תשע"ט; הדעה והדיבור ת"כ

שמונים אנו לבשר שניתן להשיג קונטרסים לימי החנוכה

חדש השנה: קונטרסים "כאמרים נבחרים" מספרי חסידות לימי החנוכה
בספר מוקד המכירה והחיות הקבועים של ספרי קול דוד'
לכירות חוקר הקורבן א"ר וסמיחה חוקר חסידות, התקשר 02.5359903 <
ניתן להנחיל בלשון הקודש וסמיחה חוקר חסידות, התקשר 02.5359903 <
מחנה חיים סד הכית (בהנחה 100 n'e)

לא לאבד בטחון

במקום לטפל בכל הקשיים הקטנים שיש לנו, במקום להתעסק עם כל הזוטות, אנחנו פשוט צריכים לעסוק בבטחון ולהתפלל על בטחון

פשוט צריכים לעסוק בבטחון. פשוט משום שכשיהיה לנו בטחון, לא יוסב לנו שום רע. אם אנחנו מחפשים פתרונות לקשיי החיים, אזי במקום להתעסק בפתרונות צדדיים ופרטיים, הנה לנו פתרון אחד וכללי: בטחון.

הבטחון מתבסס על שני עקרונות יסוד פשוטים: א. הקב"ה כל יכול ויכול לתת לי הכל. ב. הוא גם רוצה ומשתוקק להיטיב לי הכל, ללא שום תנאי. כל עוד שאדם מאמין ובטוח בזה, הוא מקבל את השפעת השי"ת ללא מעצורים. כל הקשיים מתחילים כשאין לאדם את הבטחון הזה.

העולם אומר בדרך צחות שיש בה אמת מוחלטת, שהסיבה שמשגיגים הלוואות ביתר קלות מנתינות, היא לא משום שאנשים אוהבים לתת פחות מלהלוות, אלא משום שאנשים מאמינים יותר שהשי"ת ישיג להם הלוואה מאשר יתן להם נתינה... והם אינם קולטים, שלהשי"ת אין שום נפקא מינה בין הלוואה נתינה, ואם הוא נתן לך הלוואה, אין שום סיבה שלא היה נותן לך ברגע זה נתינה!

זה נובע מאותו יסוד עליו מדובר כאן. כשאדם בוטח בהשי"ת שהוא כל יכול ורוצה להיטיב לי בכל דרך, הוא ישיג את הכל. כי הוא לא כפוף לדרכי הטבע ומהלכי הטבע, הוא מקבל את השפע ישירות מהשי"ת. הכל מתחיל בכך שאדם נכנס לספיקות אם הקב"ה כן יעזור לו או לא יעזור לו, ואז מכופף את עצמו תחת מהלכי הטבע, ואז מתחילים לראות אם צריך להעניש אותו או לא. מה מגיע לו בדרך הטבע ומה לא. וכן הלאה.

מפחד? תתפלל על בטחון

יתירה מכך - אומר הבעש"ט הקדוש - אף אם ח"ו נגזר עונש על מישוהו, וכתוצאה מכך איז הקב"ה רוצה לקחת לו את הבטחון. משום שכאמור, כל עוד שיש לאדם בטחון הקב"ה אינו רוצה להעניש אותו. גם אז, כשרוצים לקחת לו את הבטחון, יש לו מפתח: להתפלל להשי"ת על בטחון, בטחון אל תיקח ממני! לית אנא מוביד סברי מן בריי ואז הוא ממילא שמור מכל רע.

במילים אחרות, כשח"ו עובר על האדם משהו, וכל אחד מתחיל להרבות בתפילות על המעבר שהוא עובר, אזי החכם ישיכל ויבין שעליו להרבות הרבה יותר בתפילה שיזכה לבטחון בו יתברך, ואז בדרך ממילא כבר ייושע. כי הבוטח בה' חסד יסובבנו בכל מצב שהוא.

וגם כשרואה שפתאום חסר לו בטחון, והוא נכנס לחרדות אם כן יהיה לו כסף או לא, אם הכאבים הללו הם מחלה נוראה או לא. אזי יבין שח"ו יש כאן סילוק הבטחון, וייתכן שמן השמים עושים זאת כי צריך להענישו ח"ו. ולכן לא יתמקד בתפילה על הקושי לבדו, אלא נמנה להתחנן על בטחון, כי כשהוא בוטח בהשי"ת, השי"ת ממילא ישמור אותו בכל דרכיו.

הוא הלך אל הרופא, כשלבדו הולם בפראות. הוא פרפר מפחד. במוחו כבר עלו ניוחושים נוראים אחד יותר רע מהשני. המחשבות רדפו זו אחרי זו: מה הכאבים החדים האלה שחותרים אותי כאומל? לך תדע מה מתחיל כאן. ומה יהיה איתך? הרי הכאבים נוראים ואני פשוט לא מצליח לחזור לעצמי...

ואז, כשכבר פסע ברחוב הסמוך לבית החולים, הוא עצר באחת. מזועזע מעצמו. מחשבה חדשה הבהילה אותו:

מה קורה לי?! הרי שנים שאני עוסק בעבודת הבטחון, שיננתי לעצמי מאות ואלפי פעמים שהכל ממנו יתברך והכל לטובתי. עברתי משברים והתמודדויות קשות, ונחלצתי מכולם על ידי הבטחון החזק בהשי"ת שייטיב לי ויצילני, והוא באמת הצילני. מה קרה לי עכשיו? איך איבדתי את הבטחון פתאום?!

הוא קלט שעל כגון זה דיבר הבעש"ט בקדשו. הוא נכנס לבית המדרש סמוך, ובמקום להתפלל על הכאבים שיסתלקו, הוא התחיל לבקש בטחון: אבי שבשמים, תן לי בטחון בך!

לית אנא מוביד סברי מן בריי

וכך מבאר הבעש"ט הקדוש בפרשתנו (ומקורו ב'תולדות' פרשת משפטים): **"ויצא יעקב מבאר שבע וילך חרנה, ואיתא במדרש דאמר 'מה אנא מוביד סברי מן בריי ח"ו?! לית אנא מוביד סברי מן בריי! אלא 'עזרי מעם ה' עושה שמים וארץ'. עיין שם. שמעתי ממורי: כשרוצין ליפרע העונש למי שהוא ראוי לעונש, אזי נטלין ממנו מדרגת הבטחון. על כן ראוי להתפלל לפניו יתברך שיחזקנו בבטחון בו, וכי, ודברי פי חכמים חן".**

גם כשטובת האדם שיהיו לו יסורים, היות שהוא צריך להיענש, לא יכולים לייסרו ולהענישו! אם הוא בוטח בהשי"ת, אז השי"ת משפיע על כל טוב, בכל מצב! הדרך היחידה להעניש אותו היא לקחת ממנו את הביטחון. אם יהיה לו בטחון, אזי גם אם יצטרך אלף פעמים להיענש - הוא לא יעניש! (והטעם, נתבאר בעבר במדור 'אנה אבקש', כי הבטחון ממשיך שפע עליון ממקור, שמתקן ומשלים גם את הפגמים שצריכים להיענש עליהם).

הדרך היחידה אפוא להעניש את הראוי לעונש - אומר הבעש"ט הקדוש - היא פשוט לקחת ממנו את הבטחון. אבל על כך יש עצה: להתפלל להשי"ת שלא יאבד את הבטחון! להתעקש "לית אנא מוביד סברי מן בריי!", אם האדם יתפלל על בטחון, הוא לא יאבד את זה אף פעם, ואם לא יאבד את זה, אזי הוא לא יהיה נתון לעונשים ח"ו!

מה בין הלוואה לנתינה?

מה זה אומר לנו? קודם כל, שבמקום לטפל בכל הקשיים הקטנים שיש לנו, במקום להתעסק עם כל הזוטות, אנחנו

התשוקה הפנימית

למה התשוקה של הלב היהודי היא אין סופית? למה גם כשיהודי יוצא ידי חובתו ועושה כל מה שצריך, זה לא משקט את התשוקה?

משפיע: שלום וברכה אברהם יצחק.

אברהם יצחק: א גוט יאר.

משפיע: נו, מה הנושא היום? על איזה נושא אתה רוצה לשמוע?
אברהם יצחק: אין לי משהוא מיוחד, אדרבה באתי לשמוע. אשמח לשמוע מה שהמשפיע יגיד.

משפיע: חשבתי לדבר על איזה נושא שחסידות עשתה עסק גדול מזה, שזה ענין התשוקה וההתלהבות בעבודת השם. ובעצם לא רק בעבודת השם, אלא בכלל, תשוקה אל הקב"ה, והתלהבות וההתרגשות מקירבת השם, שזה נושא מאוד מרכזי בדרך החסידות.

אברהם יצחק: נו, אדרבה, אני רוצה לשמוע על זה. מה יש בספרי חסידות על הנושא הזה?

משפיע: זה נושא רחב בעבודת ה', שיש בזה הרבה מדרגות, ואנו ננסה לדבר לפי הדרגה שלנו.

אברהם יצחק: דווקא לפי הכותרת של הנושא 'תשוקה והתלהבות' זה נראה דבר פשוט מאוד, ולא נראה משהוא עמוק. הרי לכל בחור טוב יש התלהבות בעבודת השם, "מ'קאכט" "מ'פלאקערט" [בויערס באש קודש] בתפילות, במצוות...

משפיע: אני אבל מתכוין על התלהבות ותשוקה פנימית. על רצון פנימי שבווער בפנים, שזה אולי מתגלה גם בחוץ, אך זה בעיקר תשוקה וחיפוש פנימי עצום הבוער בתוך הלב. התשוקה הזו צריכה להיות לכל אחד, ובפרט למי שהולך בדרך החסידות, וזה דווקא לא כל כך פשוט כמו שאתה אומר, וצריכים התבוננות ועבודה מיוחדת בכדי לזכות לה.

אברהם יצחק: שהמשפיע יסביר, מה זה נקרא תשוקה וחיפוש פנימי? כרגע בכלל לא הבנתי מה הכוונה.

מה אתה מחפש?

משפיע: אנסה להסביר. לכל אחד יש זמנים שקשה לו בעבודת השם, הוא לא מצליח ללמוד ולהתפלל כמו שצריך. אבל לעומת זאת יש לפעמים זמנים שמצליחים, יש זמנים עליה שבהם הלימוד והתפלה הולכים כמו שצריך, ובדרך כלל במצב כזה האדם מרוצה מעצמו. טוב לו עם עצמו, והוא מרגיש שהוא עושה את מה שדורשים ממנו. הוא בעצם מרגיש שהוא יכול לעשות 'וי' על עצמו.

אברהם יצחק: נו, וזה לא טוב? זה לא טוב שאדם ירגיש טוב עם עצמו?

משפיע: זה טוב מאוד. השאלה היא רק אם יש לו תשוקה להקב"ה? יש לו איזה השתוקקות ורצון פנימי להתקרב להש"ת? או שכבר טוב לו? האם הוא עדיין מחפש את הקב"ה, או שמא הוא מרגיש שהוא כבר בסדר והקב"ה כבר מרוצה ממנו?

אברהם יצחק: אני לא מבין את השאלה. לכאורה הוא רוצה לעשות נחת רוח להקב"ה, ואם הוא אכן עשה את זה, הוא מרוצה ושמח. מה הבעיה בזה?

משפיע: זה בדיוק השאלה. מה היתה המטרה שלו? מה היה המנוע שהניע את כל העבודה שלו? האם המנוע וה'ברען' היה פשוט כי רצה להגיע לכל מיני הצלחות ולסיפוק מההצלחה האישית שלו, או שהיה לו תשוקה ו'ברען' להגיע לקרבתו יתברך?

השאלה היא האם הוא מרגיש אי פעם את ההרגשה שמתאר שלמה המלך בשרי השירים' כאשר מתאר את התשוקה והחיפוש אחרי 'שאהבה נפשי' ומתאר שם איך **ש'על משכבי בלילות בקשתי את שאהבה נפשי בקשתי ולא מצאתי, אקוה נא ואסובבה בעיני בשוקים וברבבות אבקשה את שאהבה נפשי**, האדם הזה מרגיש את זה פעם? יש לו מושג כלשהו בתשוקה הזאת? הוא יודע בכלל על מה מדובר? או שהוא רק עוסק בלעשות 'וי' על עצמו ולהיות מרוצה מהלרגיש מסודר ומוצלח?

אברהם יצחק: אני מקוה שהמשפיע יסלח לי. אבל אני חושב שהמשפיע מדבר קצת מופשט. אני שומע הרבה 'הייליגע

ווערטער' פסוקים של שיר השירים, שזה אמנם דברים נוראים, אבל אני לא מבין מה בדיוק המשפיע רוצה? מה לא טוב באחד שרוצה להתפלל וללמוד כמו שצריך? הרי הדרך להתקרב להקב"ה הוא על ידי לימוד ועבודת השם, ולכאורה אם הוא עושה את זה, הוא באמת בסדר, והוא באמת התקרב להקב"ה, מה עוד חסר לו?

'מתאוה לאור אין סוף ב"ה'

משפיע: חסר לו רצון ותשוקה להקב"ה? זה מה שחסר לו? יש לו אמנם תורה ותפלה וכל מיני עבודות, אבל העיקר חסר מן הספר? הרי כל התורה והתפלה והמצוות הם אמצעי להגיע לאיזה מטרה, וכולם הם אמצעיים להגיע על ידם לדבקות בו יתברך, אך לפעמים האדם שוכח לגמרי את המטרה, ושוכח לגמרי להשקיע לעורר ולהלהיב את לבו להשתוקק להקב"ה ולחפש את קרבתו, עד שממילא אין בלבו שום תשוקה ורצון כזה.

אבל מאי? הוא לומד אמנם ומקיים את כל מה שמצווים אותו, והוא עושה את זה בשלימות וברצינות, אבל אם הוא ישאל את עצמו מה באמת המנוע שלו? מה היעד שלו? לאן הוא רוצה להגיע? הוא יגלה שבעצם היעד שלו הוא להיות מוצלח ולהרגיש טוב עם עצמו... שבאופן כזה העיקר חסר מן הספר...

אברהם יצחק: אז זה בעצם מה ששלמה המלך אומר בשיר השירים?

משפיע: כן. שלמה המלך מלמד אותנו ומתאר לנו איך נראה הלב והפנימיות של האיש היהודי, לבו מלא בתשוקה וחיפוש אחר קרבתו יתברך. לבו מלא בתשוקה עזה למצוא את שאהבה נפשו, והתשוקה הזאת לא נותנת לו מנוח, וכמו שאומר הפסוק (ישעיה כו ט) 'נפשי אויתך בלילה' שנפשו של האדם משתוקקת ומתאוה להקב"ה עד שאינה נותנת לו מנוח אפילו בעת השינה.

וכמו שמסביר בעל התניא (פרק מד) את הפסוק הזה בלשונו הקדוש: **"וזה שאמר 'נפשי אויתך' כלומר מפני שאתה ה' נפשי וחי האמיתי, לך 'אויתך' פירושו שאני מתאוה ותאב לך כאדם המתאוה לחי נפשו, וכשהוא חלש ומעונה מתאוה ותאב שתשוב נפשו אליו, וכן כשהוא הולך לישן מתאוה וחפץ שתשוב נפשו אליו כשיעור משנתו, כך אני מתאוה ותאב לאור אין סוף ברוך הוא חיי החיים האמיתיים להמשיכו בקרבי על ידי עסק התורה בהקצי מנחתי בלילה' התשוקה הזאת לא נגמרת ולא שוקטת, כמה שהאדם לומד יותר ועושה יותר הוא משתוקק עוד יותר ומרגיש עוד יותר כמה שהוא עדיין עוד צריך להגיע...**

אברהם יצחק: את הנקודה הזאת לא הבנתי. אני מבין אמנם שצריך לדעת מה מניע את האדם, ואני מבין שהמנוע והרצון צריך להיות קירבת הש"ת וזה מה שצריך להניע אותו ולגרום לו ללמוד ולהתפלל. זה אני מבין. אבל אני לא מבין למה זה גורם שהאדם ירגיש כל הזמן עוד יותר תשוקה? למה שאדם כזה לא יהיה מרוצה מעצמו? הרי היה לו תשוקה ו'ברען' להתקרב להקב"ה והוא הצליח בזה... הוא עשה את מה שצריך לעשות בכדי להתקרב להקב"ה, למה שעדיין ירגיש שחסר לו עדיין ושעדיין הוא צריך לעשות הרבה יותר בכדי להגיע להקב"ה?

משפיע: כי הקב"ה הוא 'אין סוף' וכמה שרק נעשה ונעבוד זה יהיה אפס ואין כלפיו! ולכן כל זמן שהמנוע של האדם הוא הצלחתו ומילוי תפקידו בלבד, הוא מודד את עצמו כלפי חביריו והסובבים אותו, ובצורה כזאת, אם הוא אכן ממלא את תפקידו באופן טוב מאוד ביחס לחביריו והאנשים שסביבו, ירגיש מסודר ומרוצה. אבל אם שורש התשוקה שלו הוא קירבת הש"ת, וזה מה שמעניין אותו, וזה מה שמניע אותו, המדד שלו הוא אך ורק כלפי הקב"ה, והקב"ה הוא הרי 'אין סוף' וכלפיו בכלל לא שייך מציאות כזאת שיוצאים ידי חובה' ומסודרים... לאדם כזה בכלל לא מעניין זה שהוא ממלא את יומו באופן יפה מאוד ביחס לבני גילו, כי הוא מודד את עצמו רק כלפי הקב"ה, שבאופן כזה הוא ירגיש לעולם שיש לו עוד הרבה הרבה להתעלות, והתשוקה והצמאון שלו רק יגדל ויתרבה יותר ויותר.

אברהם יצחק: למה המשפיע טוען שכלפי הקב"ה אין מציאות של 'לצאת ידי חובה' ולהיות מסודרים ומרוצים? הרי הקב"ה לא דורש מן האדם יותר ממה שהוא יכול לעשות, ואם האדם עשה את מה שהוא יכול, הקב"ה לכאורה יהיה מרוצה ממנו... לא כך? **משפיע:** בוודאי. לא התכוונתי שהקב"ה לא מרוצה מן האדם. בוודאי אין הקב"ה דורש מן האדם יותר ממה שהוא יכול, אבל הקב"ה רוצה את לבו של האדם. הוא רוצה את התשוקה. הוא רוצה שהאדם ירצה רק אותו ויחפש רק את קרבתו, שהמציאות הוא שכאשר האדם מחפש את קרבתו יתברך הוא אף פעם לא נרגע ואף פעם לא שוקט ומרוצה מעצמו, כי כל מציאותו היא חיפוש קרבתו יתברך, אשר הקרבה הזאת אין לה סוף, כי הקב"ה הוא 'אין סוף', וככל שהאדם עובד יותר את הש"ת הוא רואה עוד יותר שהקב"ה 'אין סוף' ומשתוקק עוד יותר ועוד יותר.

אברהם יצחק: אני שומע. זה באמת מושג חדש שאף פעם לא שמעתי.

אין קץ לתכלית עבודתו

משפיע: כמו שאמרתי לך שזה אמנם נקודה קצת דקה ועדינה, אבל בגלל שזה יסוד גדול מאוד ברכי החסידות נחוץ מאוד לדעת את זה ולהתחיל לעבוד על זה, להתרגל לעורר ולהלהיב את הלב לחפש את הקב"ה ולרצות רק אותו. והנה אראה לך איך הדברים כתובים באופן ברור בספר הקדוש 'זרע קודש' (פרשת וירא): **"כי הנה יש בני אדם שמתחילין לעבוד ה' באמת, ועל ידי זה משיגין איזה מדרגה, ונדמה להם שכבר השיגו עבודתו ית"ש בשלימות וכבר הם צדיקים גמורים אשר אין למעלה מהם, ובאמת לא ידעו ולא יראו ולא יבינו וטח מראות עיניהם מהשכיל לבותם, כי הוא יתברך שמו אין סוף ואין קץ לתכלית עבודתו, ואין להביט על עצמו על שום מדרגה שיש לו שיתפושט עצמו בזאת המדרגה, רק ידרוש ויחוקר תמיד יותר אחר עבודתו, ואף אם יהיה לו כל מדרגות צדיקים, עם כל זה יבין שעדיין צריך לו לחקור אחר עבודתו יתברך שמו יותר, כי בוודאי עדיין לא בא לתכלית עבודתו, כיון שהוא יתברך שמו אין סוף ואין קץ ואין תכלית."**

הבנת מה שכתוב כאן? ברגע שיש לאדם תשוקה אמיתית להקב"ה, הוא אינו שבע לעולם, התשוקה אינה נרגעת ולא שוקטת אף פעם, אדרבה, היא מתחזקת יותר ויותר. האדם הזה בכלל לא עוסק לחשוב על מה שכבר עשה ומה שכבר יצא ידי חובתו, כל לבו ונפשו עסוקים רק לחפש קרבתו יתברך!

אברהם יצחק: אני שומע. אני מתחיל קצת להבין.

משפיע: הנה קצ' משל על זה שמביא שם הרה"ק מראפשיץ זי"ע בשם הרה"ק מבאדריטשוב זי"ע, וזה לשונו שם: **"הרבה הקדוש מבאדריטשוב אמר משל על זה, למלך שעשה לו מגדל גבוה מאוד, והולכים במדרגות אל המגדל, ואצל כל מדרגה ועליה שעולין, יש חדרים מאוצרי המלך שמאירים מאוד, והכסיל ההולך וכוונתו לילך אל המלך להשתעשע עם המלך, אבל כיון שעלה איזה מדרגות ורואה החדרים שמאירים מאוד, סובר ששם המלך ופונה לשם, אבל באמת היה לו להבין אילו היה שם המלך, למה עולין עוד למעלה מדרגות גבוהים יותר מאלו החדרים, והיה לו להוכיח ולהבין מזה שעדיין לא בא לחדר המלך, ולא לפנות אל שום מקום וחדר המאיר, רק לעשות שלו ולעלות יותר ויותר להתקרב אל המלך"**, עד כאן המשל הקדוש והנפלא.

זה אומר שברגע שהאדם קולט שיש עוד הרבה מדרגות יותר ממנו, הוא מבין שהוא עדיין לא הגיע אל המלך! והרי כל אחד יודע שיש צדיקים שעובדים את הש"ת הרבה יותר ממנו, שאפילו אם הוא מתאמץ ועושה הרבה מאוד, ברור לו שיש הרבה הרבה מדרגות יותר מזה... ואם כן מהו עצמו מוכח שהיכל המלך עצמו נמצא הרבה יותר גבוה, גבוה מעל גבוה, ולכן, אם הוא אכן מחפש את המלך עצמו, לא ינוח ולא יקשוק, וצמאונו ותשוקתו רק יגברו ויתחזקו.

אברהם יצחק: אני שומע. שמעתי כאן דברים חדשים, אני רוצה לחשוב על זה. ואני מקוה שאקלוט את הדברים בסיעתא דשמיא.

נרבות ידידנו החשוב הרה"ח ר' אברהם יעקב ברוך שליט"א
לרגל נישואי בנו לימול טוב
במות פון רבנא ר' יצחק ור' יצחק בנות ונחת ונחת
השילוח זכר בבית חמיו רחוב ה' 18 ב"ה

ברכת מזל טוב
שליחה בזה ידידנו החשוב הרה"ח ר' מנחם נחום בלום שליט"א
חשובי חסידות ונכבדים שבות חתונתם יתברך
התקן חיים
לרגל חולדת בנו לימול טוב
במות פון רבנא ר' יצחק ור' יצחק בנות ונחת ונחת
השילוח זכר בבית חמיו רחוב ה' 18 ב"ה

ברכת מזל טוב
שליחה בזה ידידנו החשוב הרה"ח ר' שמעון ראובן שליט"א
חשובי חסידות ונכבדים שבות חתונתם יתברך
התקן חיים
לרגל חולדת בנו לימול טוב
במות פון רבנא ר' יצחק ור' יצחק בנות ונחת ונחת
השילוח זכר בבית חמיו רחוב ה' 18 ב"ה

ברכת מזל טוב
שליחה בזה ידידנו החשוב הרה"ח ר' בנימין יצחק אלטמאן שליט"א
חשובי חסידות ונכבדים שבות חתונתם יתברך
התקן חיים
לרגל נישואי בנו לימול טוב
במות פון רבנא ר' יצחק ור' יצחק בנות ונחת ונחת
השילוח זכר בבית חמיו רחוב ה' 18 ב"ה

ברכת מזל טוב
שליחה בזה ידידנו החשוב הרה"ח ר' שאול דוד פאפא שליט"א
חשובי חסידות ונכבדים שבות חתונתם יתברך
התקן חיים
לרגל נישואי בנו לימול טוב
במות פון רבנא ר' יצחק ור' יצחק בנות ונחת ונחת
השילוח זכר בבית חמיו רחוב ה' 18 ב"ה

שמחת חתן וכלה

למה ממשילים את השמחות העילאיות של מתן תורה ושלעתיד לבוא לשמחת חתן וכלה? ❧ במה דומה שמחת חתן וכלה ליום הכיפורים? ❧ מהו היקרות של הדמעות הנשפכים מעיני ההורים בעת נישואי צאצאיהם?

שמשם הפיזיקאים הנה זה עצמו הוא המעורר והמקיים את כל החיבורים והיחידים שבעוה"ז, ורק כאשר האדם גובר על נפשו הבמאי, מתעורר אשאה ריח ניחוח לה, אבל אם לא יהא לאדם נפש בהמי המפריע לעבוד את הש"ת לא יהא לו ממה להקריב קרבתו ואישים להש"ת, ולא יהא לו במה להתקרב ביחוד אשלים אל הש"ת.

חמשה קולות וחמשה תפילות

אבל בעומק הלב של היהודי יש את היחוד התמידי, יחוד י-ה של עוה"ב, שהשאווה הנקודה הפנימית של היהודי שאינו מתנתק מהש"ת בשום אופן. יהודי זה מתעורר ותגלה לנו התחבונים ביום הכיפורים, ומכוח יחוד זה יהודי זה מחילת העוונות, כל העוונות ענינם פירוש וריחוקו, מהש"ת, אבל כאשר מתגלה היחוד הפנימי של היהודי, מתגלה אף שיתוכו רצון אהבה למחילת העוונות, וכל העוונות הם רק לפנים ואינם באמתיות, וממילא נבקע ליהודי יחולתו ויחולתם מהם, אחר שאינם יכולים להתמחות של היהודי.

וזהו ענין העשרה קידושין - סוד יו"ד, וחמשה טבילות - סוד ה"י וזהו ענין השתקפות שוטב כל גדול ביו"ה, שהוא סוד התעוררות יו"ה-ה-ה שהתמזגו שש בנפשות בני ישראל, ששם נמשך להם הסתרה הקדושה והמאגנס יחד וזו הארץ והתחתונים - דק בוקות מאוד, ולכן הוי"ו שבו הארץ האחת ערוב בנפוש, ולכן הוא יום של דק מן הדק, שפרשם מכל העניות של ההתאחדות והמפגש בין בנינו, אשר הם עצמם חוזרים להיות תענוגים ורוחניים, ועוסקים כל היום בה פילות רוחניים.

ואיתא מרבנא הארז"ל שבאופן זה הוא סוד הייחוד של חתן כלה
 שחתונה והכלה עליהם ומתעלים על בחיבת ערוב"ה, והנה חופה פניה פיה
 פיה ערובה נכלל ותחת פניה ערובה, ומאכר בהם המד' מי של הערוב"ה
 וחיבורם וייחודם זה בסוד הייחוד וחיבור התמידי של הערוב"ה, וממילא
 השמירת האשכנזי הארת הנפשיות והשמחה של החתן והכלה זה וזה
 והשמירה של הערוב"ה, ששעה אחת מהם פיה מכלל חתן והכלה זה וזה
 האצילות והזהר והדר שיש על פתח, שמאיר עליו אור שלם מעלמא
 הדין, ויעני' סודו של שבת' הקד' ברוך א' שמאיר באופן נפלא האור של פני חתן,
 והפיטין מדמה את הכהן הדין היוצא מקדוש הקדשים. יחסד הניתן על
 פני חתן - מאמר אכן, נכלל בתורה ב.....

וזהו השמה עד אין קץ המתרבה בשמות חתן וכלה, כי הוא שמחה ושלא מעלמה הדין, וכמו שביים הכיפורים מצניו שי בחינות של חסם, חסם קולות: א. חסמה העינים (שמה בלאו) המכונים קולות (א קול בגמ' חסם, ב. חסמה פירות' ששנים) כן מצניו חתן וכלה: א. חסמה קולות למי שנהנה מסעודת חתן ואינו משמחו, ב. והמשמחו; וזכה לתורה וקולות בלשון חסם, וקולות בלשון חסם (שמה) ומיין נובךין חסם (שמה) העלויים הנמשכים חסם וכלה והמעוררים את היחוד התארי' הבחי' נפס.

הקולות אלו הוא מסד הקולות דמתן תורה שעליהם נאמר 'קול גדול ולא יסד' (פס' אלו פסק, קול לבן גנו זוכים לתורה יהיה בסוד הייחוד תדירי וספדי' ירוך כל עת, באהבתו תשגה תמיד', ונומבר אספס'ק שילות ואו יחור קר וחונתי מריבור, ובדור כל ליל היחוד על ידי ריבור שבו על ידי ה מצאות הפה ששם בורות - חוחכים את אחותיו וחכיתו הריבור כידוע, ובעוה' היחוד על ידי ריבור, כלשונם חז"ל 'ראונו מדברת', אבל כשהיחוד הוא מעד תורה עוה'ב, הקולות יסד' על ידי חיות הריבור, שמונה שורות יחיד חילוק (פסק).

ונשים דמעתן מצויה' - כי דמעות הם 'ממין נוקבין' מלוחים המעוררים צמאצמון ותשוקה, ובדרך כלל דמעות נמשכים מצער וחסרון, שממש ממהווה הכלי ויקן הנצרך להתעוררות התשוקה אל היחיד. אבל שי דמעות שהוורים שופכים בעת יניואי צאצאיהם, שאינם באים מש' וחסרון דין, אלא הם בבחינת 'כל מלא' אהבה והודאה להש' המעוררים את היחיד התמידי שאינו נפסק, והם מעוררים עליהם ועל הכל הולדים עליהם שפע הטוב בלי הפסק, (והם עמין המרעוה שולטו מעיני יבין עקבא, כשרשו בשיר השרים ברוב אהבה ותשוקה, אחר שרעו עז הדין הדברים מגעים, ואלו שוק ודן סוף ועד אל חלתי).

ומשפע שמחת הנישואים שהם בסוד יחוד של י-ה, נמשך לחתן וכלה האהרה לכל ימי חייהם, והוא מה שאמרו חז"ל 'הטיל הש"ת י"ד באיש והי"ד באשה' להמקין את אש הגבורות שבהם, להפכם לאישות ויחוד, שיהיה קיום ליחודם ויוזגם כל ימי חייהם, ויזכו לבנות בית נאמן בישראל בבנין עדי עז.

מעובד מתוך שיעוריו של המשפיע הגה"ח ר' בן ציון אפל שליט"א על שמחת נישואין. ניתן להאזין ב'קול דודי' 0722.531.385 שלוחה 7 < 9 < 1

דבר ה' וגו' קול גדול ולא יסף', וברש"י (שם) ולא יסף. מתרגמינן ולא פסק, כי קולו חזק וקיים לעולם.

ב

‘מייזן דכורין’ ו’מייזן נוקבין’

ועומק החילוק שבין שני מיני תאוריות וייחודים אלו, מבאר בספרה קנה הנה עיקר ההיבדול והייחוד תלוי באכיזת המיין דורכרן - (מיד והמיין קובצין - [מיין], וזו משום מבוא הרבה בספיקות הקדושים ובאנורא קטן סעיטתא דשמיא, מיין דכורין - פירוש מום של בתי המשפיע המכונה ויכור, ויכור - נובצין - פירוש מום של בתי המקבל המכונה נובצה, והוכונה כזה ומה היה הוא המקור של כל הלחלוותי שני שבעול, ורואים בחוש שאני אפשר לחבר שני דבר בלי לחלוות, וכמו שאני אפשר לעשות ממקצא שני פיריון פיריון) עיסה דכורה אחת אלא על ידי תנית מום, וכן כזה המדבק שני דברים בעולם מוכרח שיהא על לחות.

יכול בנפשו; יש אנשים יבשים שאי אפשר להתחבר איתם, ולעומתם יש אנשים שטוב ונחמד להתחבר איתם מכונים אנשים עם הלחוצות, אצל חסידים ידוע הביטוי 'אדארכגעוויקסער חסיד' על חסיד הספוג באבות ישראל ואהבת הש"ת שטוב נעים לשהות בחברתו. ולכן החשק של הרב ללמד את התלמידים מכונה 'מיינ דורכר', ולעומת זה החשק של התלמידים לשמוע את דברי הרב קראו 'מיינ נוקבין', וחשק זה הוא הכח המניע של כל הייחוד שבין הרב והתלמיד, כי רק בצורה כזה שבאים עם חשק אז יכול להיווצר ייחוד ביניהם.

וכן הוא בכל החיבורים שבעולם שחלוק בחשק המכונה מ"ד ומ"ן. והנה
 שנה שנה המ"ד ומ"ן של העו"ז שממנו מנשך החשק התענוג שיש
 לעו"ז. ולדבר עו"ז. שהוא חשק מוגבל ולא יתעורר רק, לאופן של תירוק
 האור מן החושך, ומפני זה כאשר שור בחור מ"צוה, מניח תפלין בפעם
 הראשונה הוא מבגש בקי חיות ואור גדול, וכל שחולפים ועוברים
 הימים החיות בהנחת התפלין היא כבר לא בכיוס האור, שיש לאורה
 היה גרץ להיות להפך: כי ככל שחשק מתקדש בקדושת התפלין אשר
 ימים יתרבו בו האור והחיות בהנחת התפלין יתר ויתר: אלא שזו
 האמנם צורת החיות (המ"ד מ"ן) של העולם הזה. שיש דרוק החיסרון הוא
 להכליל של החיות והאור. דרוק לא כשהבגש מגיע מתוך חשק עצום שעוד
 לא הגיע תפלין מימיו, ויש לו כלי לחיות עצומה ביותר בהנחת התפלין.

ולזה 'נשים' הוא מלשון שכחה, וכלשון הכתוב (בראשית א) 'כי נשני אלקים את כל עמלי', לעומת ה'זכר' שהוא מלשון זיכרון, כי צורת הייחוד של המשפיע ומקבל בעוה"ז נמשך מחמת ההיסיון וההיסרון שיש במקבילים, משום מעורר אותם חשק להשתוקק להכניס וללמוד (- מין). וזה מה שמעורר את הרב להשפיע בתלמידים, כאשר מוצא בקעה להגדרו בה שהוא היסיון הנמצא בתלמידים, וזה מעורר לחשוק לאלפל דעת ובינה בתלמידים. אבל אם הרב יראה שתלמידיו כבר יודעים מעצמם שוב לא יתא להן וחסק ללמדם, את התלמידים משתמעטם לשמוע מה שכבר שמועו מקודם, כיון שכבר אינם חסרים מדבר ודריעה זו.

אבל לעומת זה המיד' ומין' של הערה"ב הוא חשק ותענוג נצחי שאינו מחייבן כלל, ולכן בעוה"ב אין חושך ואין שם בהיגה של "ברכת תנין" כי האמת; אלא תמיד הוא מצב של "ברכת הטוב והימים" (פסחים ג.) כי בעוה"ב אין צריכים לחושך ושכחה בלעור היחידות, וההנמל האחרים" (סנהדרין טו. טז.) "בא וראה שלא כמדת משה דתש ודם, מדת בשרם ודם כלי ריקן מחזיקים במחזיק, אבל מדת הקב"ה מלא מחזיק" ידקוק אינו מחזיק, אלא שמוע בינו תשמע בחישה, כי הנה בעוה"ב אין

יתעורר דווקא על ידי 'כלי ריקן' שהוא החיסרון שזה המעורר תשובה לתלמיד המלמד לשמוע ורוב למידות את אסמי התלמידים, אבל אצל השי"ת שבוטל בבחינת היחוד, אלא היחוד והתענוג מעורר ומתברר מתוך כוונתו לשלם על חיסרון, ובעוה"ב ככל שזוכים לדבקות הוא הכלי לזכות ליותר דבקות, ויכלו מחיל אל חיל. והם מן שפינוי בין התורה הקדושה ושפלה (ש) 'אילת אהבים' ויעלת חן, דדיה ירח בין עת, באהבתה תשגה תמיד', שכל מה שהממשש בה מוצא בה מסע ותענוג דחש.

הנהגה יחוד איש ואשה הוא בסוד יחוד ו-ה דעוה", לכן יש אותיות 'אש' באיש ו'אש' באשה, כמו שאמרו חז"ל, כי אע"פ שאש' רומז על נבירות שמשם נמשך כל מיני כעס והקפות המביאים לפירוד, מ"מ נמצא זה עצמו - עצמו נמתק - נעלמר החשק והייחוד, ועד שמהאש באשה יוצאת 'ואישיתו' אשר עליה אמר הכתוב (שירי ב ה) "מכונני באשיתו וגו'" כי חולת אהבה אני, כמבאר בדו"ק, כי אש הגבורות

והיו מלאכי השרת מתקבצין ובאין לשמוע, כבני אדם שמתקבצין ובאין לראות בממוטי חתן וכלה, כך מתארים חז"ל במסכת תהיגה (יד): את השמחה הגדולה והנשגבה השם שדרשו במעשה מרכבה, רואים בהרבה מקומות שהדומא והשעל של מני שמחות נשגבות מביאים חז"ל את שמחת חתן וכלה; משמחת מתן תורה, 'תואר כלה מאוד נתעלה', עובר לשמחת השבת בווי כלה שבת מלכתא, וכן הנשמה שכלולה למעלה ממכונו 'הילולאי', והשי"ת שמח בגשמה ככלה חדשה (מרים כהן), ועוד לשמחות גאולה העתידה, 'ומשוש חתן על כלה שישש עליך אלוקיך' (ישעיה סב, ה).

ואכן רואים בשמחת נישואין, שהוא שמחה מיוחדת ונפלאה ביותר, והחן ושושבינו, והכלה ורעותיה, וכל העם שמחים ומפזים ורוקדים, והשמחה רועשת וגועשת, וכל הלבבות מלאים שמחה וזילה, ועד שכמעט ואפשר למשש את השמחה בידים. והנה בפרטות ההלכה, המסמלת שיש בנישואין הוא כי 'שמחה' הוא ענין נפשי רוחני, הנשפע בעולם ודואק בכח הייחוד של שנים, ולכן נשפט ביותר בשעת נישואי יחוד חתן וכלה, המביאים להשראת שכנינו - וכל הארות הרוחניות המסתעפים מזה - בעולם.

אמנם רואים בחוש ששמחת חתן וכלה מתייחד בשמחה יתירה עד אן קץ, יותר מעצם השמחה שהאיש זוכה על ידי אשתו (אשר עליה אמרו חז"ל השירוי בלא אשה שריו בלא שמחה), ומיהו יש ללמוד שגם השראת השכינה בשבעת נישואין הוא בבחינה יתירה מאשר עצם השראת השכינה שע"י איש ואשה, ולכן העיקר מה שממשילים את שמחת חתן וכלה ושמחה שלעתידי הוא לשמח את חתן וכלה, ולא לשמחת איש ואשה.

שמחת עוה"ב לעומת שמחת עוה"ז

וביאור הענין מבואר בספ"ק שיש הרבה דרגות בהתקשרות והתייחדות שבין האישים, לא ראי זה כראי זה, וכפי ערך ואיכות הייחוד כן הוא ערך השראת השכינה והשראת הנפשיות והרוחניות, כי כל שהייחוד בעומק יותר - שבוה זה יוצאים יותר מישותם ונפרדותם - כן יהיו כלי להמשיך אור ממדרגה גבוה יותר.

ואם כי יש בזה הרבה מדרגות לאין קץ, מ"מ באופן כללי יש בזה שינוי מדרגות, האחד מדרגת החיבורים והיחידים יש העוה"ז, ולמעלה מזה הוא המדרג הייחודים יש העוה"ב, (ושינוי מדרגות אלו נרמזים בארבע שם היה הקול משני מיני יחידים, האחד הוא היחיד הגעשל של י"ה-ה, שהה ראשונה של שם ה"יה" רחוק מדידות על העוה"ב, יחידו י"ה הוא היחוד הנסתר המאיר בעוה"ב, ועליה נאמר "נסתרות לה אלוקינו", כי האחד הוא נסתר ועלמה העוה"ב י"ה הוא סוד המאיר בעוה"ב, י"ה אחרונה בשם ששם המאיר והמלכות ששם נשפך החיות של העוה"ז, וכל יחוד - זה היחוד ששם יסבילם לכות אלה"ב בין העוה"ה, ועליה נאמר "היכלת לנו ולבנינו", וכמו שדרש בזה"ק י"ה-נגלות, שיחוד ו-ה הוא היחוד הנגלה לנו ולבנינו).

ואיתא בזוה"ק והאריכו בזה בספח"ק (וטובא האריק בזה בספח"ק "אבות שלום" הריב"ב מקומות) והמילך בין שני מיני החרדים אלו, שחורד -ה- עדולם האב; והוא יחוד תמיד שלא יחלל ולא יפסל לעולם, וכומת יחוד וי"ה דעוה"ק; הוא יחוד הנפקע דע שצריך למצא לעוררו ולחשוש. וכמו שראויים בחוש שכל התענוגים וכל החשק שיש לדרי עוה"ק יש להם שיעור וגבול, ולא שנבר איהו זמן כבר כל רגש לאדם השמחה והתענוג שהיה בתחילתו, ולכן שפושגים חבר אהוב של ראינו זמן רב; השמחה גדולה מאוד, ועל פה הלכה מברכים ויחיינו, אבל כאשר ימשך זמן שוב יבואו לידי הרגל, ויחולל הרגשות העמוקות שהיה ביניהם.

אבל הייחודים העליונים של עוה"ב הם ייחודים תמידיים בלתי נפסקים, וכמו שמצינו במתן תורה שהכתוב אומר (דברים ה יט) 'את הדברים האלה

דשיפיה / כללי וחיצוני קודש ממאורי החסידות

אם תופס במדת אהבה קודם יראה, יכול לאהוב ח"ו מה שאסור לאהוב, וע"י היראה מצמצם האהבה - שלא יאהוב רק מה שעדיך לאהוב.

ה'רה"ק ה'צמח צדיק' זי"ע

להעדות והאדות, וכן להעביר שאלות למשפיעים שליט"א ניתן להשאיר במערכת 'קול דודי' שלוחה 0

רק שמחה

פניו של הספן הגוי היו לבנות יותר ממפרשי

אנה אבקשך

שאלות והתלכטויות בעבודת השי"ת

למה אסור לעבוד לשם שכר (א)

תנתי דסתר לכאורה: הרי השכר והעונש הם מעיקרי האמונה, ואם כן למה שלא לעבוד על מנת לקבל פרס?

שאלה:

יש דבר פלא ביסודי היהדות, שמצד אחד, זהו אחד מ"ג עיקרי האמונה להאמין בשכר ועונש, ומכך אני מבין שזה אחד מיסודי היהדות, ואי אפשר להיות יהודי בלי זה. אבל מצד שני, אחד מיסודי היהדות הוא שאין לעבוד את השי"ת לשם שכר ועונש. והדבר מופלא ממש כתרתי דסתר: אם כל כך נחוץ לדעת שיש שכר ועונש - למה אסור לעבוד בגלל שכר ועונש?

תשובה:

לפני שניכנס לתשובה, יש לציין, שהטעות הזאת גרמה לאחד האסונות הגדולים בדברי הימים של כלל ישראל. כולנו זוכרים את המשנה בתחילת מסכת אבות, מה שאנטיגנוס איש סוכו אמר "אל תהיו כעבדים המשמשין את הרב על מנת לקבל פרס, אלא הוו כעבדים המשמשין את הרב שלא על מנת לקבל פרס". כמבואר בדברי חז"ל, צדוק ובייתוס שהיו מקודם תלמידיו של אנטיגנוס איש סוכו, טעו כאשר שמעו מאמר זה, וחשבו שאין כלל קבלת פרס, ומטעות זו יצאו הצדוקים רח"ל, שפגיעתם הרעה בכל זמן חז"ל ידועה.

כן, שמצד אחד אכן צריך לדעת במלוא הבהירות שאחד מעיקרי האמונה הוא שיש שכר ועונש, ומצד שני צריך לדעת שהצורה האמיתית של עבודת השי"ת היא לא בעבור השכר כלל. ומתוך הדברים דלהלן יתבאר איך הדברים משתלבים בדיוק נפלא.

א. שכר הדביקות

הבה נבין מקודם, למה השכר הוא עיקר באמונה?

והתשובה מאוד פשוטה: מפני שכל העולם לא נברא אלא לשם השכר! כל התורה והמצוות לא נועדו אלא לשם השכר!

כל העולם לא נברא אלא כדי שהנברא יבוא לדביקות בהשי"ת. במדרשות חז"ל מבוארים שני טעמים לבריאה, האחד "לעשות לו דירה בתחתונים", והשני "להיטיב לברייתו", והצד השווה

הבד. הוא נגש בפסיעות מתננדות אל פינת הספינה, איפה שהרה"ק ר' משה לייב מסאסוב זי"ע, ישב שם שקוע

בשרעפי דביקות מול הרה"ק ר' שמעלקא מניקלשבורג זי"ע, שני הצדיקים הישישים ששכרו אותו לחציית הנהר הגדול המקיף

גדול שלא תהיה דביקות בעולם הבא - את זה היה צריך לכתוב (וראה להלן).

ב. בין שכר לעונש

כאן צריך להקדיש חידוד קטן בענין העונש, ולהבהיר ולחדד, שאין להשוות בין השכר והעונש. שכן כפי האמור, השכר הוא המטרה והתכלית של הבריאה. לעומת זאת העונש, לא רק שאיננו המטרה והתכלית, אלא אדרבה, הוא כאמצעי נוסף כדי להגיע לשכר.

כי בעצם, כל מטרת העונש הוא להסיר את המסך המבדיל שנוצר על ידי החטא. כי על ידי החטא נוצר מסך המבדיל שמונע מהנשמה להתדבק בהשי"ת, כמאמר הכתוב "עוונותיכם מבדילים בינכם לבין אלוקיכם", והעונש מזכך ומסיר את המסך המבדיל, כדי שהאדם יוכל להיכנס לפניו ולהתדבק בו יתברך.

נמצא אם כן, שהעונשים לא רק שאינם 'תמורה', אלא שהם גם לא באותו יחס של השכר כלל. זהו אמצעי וזהו מטרה. כי השכר הוא כאמור תכלית הבריאה, והעונש הוא אמצעי גרידא שצריך להוביל אל ה'שכר' (ואפילו בעונש הכרת, שכוונתו כריתת הקשר עם השי"ת, גם על זה כתוב "כי לא ידח ממנו נידח", וגם זה רק אמצעי ושלב, אבל בסופו של דבר יחזור הקשר הנצחי בין כל יהודי להשי"ת בדביקות עצומה. וכמו שנכון לגבי כל אלו שכתוב עליהם ש"אין להם חלק לעולם הבא", שאין הכוונה שלעולם לא יהיה להם חלק, אלא שיעברו שלבים רבים ועצומים עד שיגיעו לכך, אבל בסוף כולם יגיעו לעולם הבא - דהיינו דביקות השי"ת. וכמבואר כל זה ברמ"ע מפאנו).

ואחרי כל האמור, נשאלת שאלתך בהרבה יותר תמיהה, והופכת לקושיא גדולה ועצומה. שכן אם כל כך נחוץ לדעת שיש שכר, כי זהו דביקות השי"ת, חוהי תכלית הבריאה - אם כן מה החסרון לרצות את השכר? אדרבה, הרי השכר הוא דביקות בהשי"ת, ואם כן מה לך יותר מזה שהאדם חפץ ומשתוקק להתדבק בהשי"ת?

התשובה על כך תתבהר בעז"ה בגליון הבא, בהקדם ההעמקה בשני טעמי הבריאה "להיות לו יתברך דירה בתחתונים", ו"להיטיב לברייתו".

את קריית המלוכה בפטרבורג, כדי להשתדל אצל הקיסר לטובת כלל ישראל. **אנו טובעים!** לחש הגוי בקול חנוק מפחד, ידיו ורגליו רעדו ושניו נקשו זו לזו בחרדת מוות, והוא החווה לרבי ר' משה לייב, על המים העולים ומציפים את הספינה מרגע לרגע, דרך הנקב שנפער בתחתית.

'כבר ניסיתי הכל' גמגם הספן בקושי את המילים. 'אין מה לעשות יותר. המוות כבר כאן' פכר בידי. דמעות זלפו מעיניו הנבהלות של הגוי.

הרבי ר' שמעלקא ישב דבוק בשרעפים קדושים, ולא שמע כלל את הדברים. רק הרבי ר' משה לייב החל למחוא כפיים ולשיר בהתרגשות קודש **'עוד מעט נתראה עם הבורא כל עולמים'** והלכה וגאתה שמחתו הקדושה של הרבי ר' משה לייב, עד שפצח בריקוד עוז של דביקות, בתוככי המים השוצפים בספינה.

בשלב זה נייער לפתע הרה"ק הרבי ר' שמעלקא משרעפי דביקותו, כשהוא מבחין בידידו הרבי ר' משה לייב העומד ומרקד מול עיניו. 'מה קרה ר' משה לייב? לשמחה מה זו עושה?' שאל בקדשו, כשהרבי ר' משה לייב מחווה לעומתו בהתרגשות פורצת על המים שכבר הטביעו חלק ניכר מהספינה ומציפים את הספינה עוד ועוד. 'אינך רואה מה הולך כאן?! עוד מעט אנו הולכים להתראות עם הבורא כל עולמים!!! איך לא ארקוד?!'

הרה"ק הרבי ר' שמעלקא קם מיד גם הוא ממקומו, שילב את ידיו בידי הרבי ר' משה לייב, ויתחילו הצדיקים לרקוד יחד בשמחה של דביקות אין סופית שמאומה אינו יכול לעצור בעדה.

'המים נעצרו!!! ניצלנו בנס!!!' הגיח לפתע הספן הגוי בשאגה פראית כשהוא קוטע בגסות את ריקוד הדביקות של הצדיקים. 'איזה אבן קטנה התיישבה עכשיו בדיוק על מקום הנקב, וסתמה אותו כלייל' סיפר בהשתאות 'ניצלנו בנס גלוי!!!'.

הספן הוריק את המים שמילאו את הספינה, וכעבור כמה רגעים שבה הספינה אל מסלולה, והגיעו הצדיקים למחוז חפצם.

'מהו הלימוד למעשה שאנשים כערכנו יכולים ללמוד מהסיפור הקדוש הזה?' שאל הרה"ק ר' יענקל'ע מפשעווארסק זי"ע אחרי שסיפר את הסיפור הקדוש. הרי מדובר כאן על מדרגות נוראות של צדיקים שאין לנו בהם קצה של השגה, ואיך זה נוגע כלפי האיש הפשוט במדרגה שלנו?

הסיק הרה"ק ר' יענקל'ע ואמר **'סיפור זה בא ללמד אותנו כי על ידי שמחה פועלים בשמים, לא פחות ממה שפועלים על ידי תפילה'**.

(מקור: הנח"צ ר' מנחם מנחם זצוק"ל מקאסוב)

בשבת אלקותו יתברך מתפשט ומתגלה בבני ישראל

משתוקק לטעם בשבת? הסדר היומי בחסידות בשבועות הללו פותח את היכל התענוג בשבת קודש!

הושלם ד-סעט

המהדורה החדשה של הספר הקדוש שומר אמונים

השלם והמבואר

המהדורה שהאירה עיניהם של ישראל
הושלמה ברוב חסדיו יתברך

הוספות מכתב יד | אלפי תיקונים וציונים | ביאורים תמציתיים וקישורי
פרקים במלאכת אומן מופלאה | הדפסה מאירת עיניים ומשובבת נפש

הופיע גם
כמהדורה
מוגדלת
בכרך אחד
מפואר!

במחזור
שמחה
דביקות

ניתן להשיג בכל החנויות המובחרות

חייג עכשיו 0583-250-155 והספר אצלך בבית (משלוח חינם)

מדברי גדולי ישראל מכל העדות והחוגים שקבעו את לימודם בספה"ק שומר אמונים:

מרן האמרי אמת צוק"ל

"עברתי על הספר מכריכה לכריכה, ראיתי שהמחבר מתנצל בשפלות הרוח שחיבר את הספר רק בכמה שבועות. באמת גם אם היה מחבר ספר זה בעשר שנים, היה בכך חידוש נפלא."

מרן מהר"א מבעלזא צוק"ל

"ספריו הקדושים של ר' אהר'לע הם דרך הבעל שם טוב האמיתית. ראוי שכל אחד ילמד בהם" (מפי בנו חורגו האדמו"ר מבערגסאז צוק"ל)

מרן החזון איש צוק"ל

"הספר כמעט הפך אותי לחסיד! מאז שהכרתי את הספר לא ירד מעל שולחני" (עדונו לכ"ק מרן אדמו"ר מתולדות אהרן זיצק"ל)

מרן הרה"ק מסאטמאר צוק"ל

"מתוך ספריו הקדושים רואים את קצת גדולתו העצומה" (מפי המשב"קים)

מרן הרה"ק מתולדות אהרן צוק"ל

"הספר הקדוש הזה הוא תמצית של כל ספרי החסידות!"

מרן הבאבא סאלי צוק"ל

"עוד במרוקו כבר הייתי בקי בעל פה בספר הקדוש שומר אמונים" (מפי נכדו האדמו"ר רבי דוד אבוחצירא שליט"א)

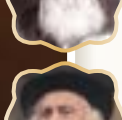
מרן החלקת יהושע מביאלא צוק"ל

"למדתי בעומק כל ספרי החסידות, ואף עבדתי לקיימם בפועל, ולא ראיתי מכל ספרי החסידות שיקח ויאחוז את האדם בפועל ולמעשה כמו ספריו של ה'שומר אמונים'"

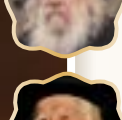
מרן האש דת מאוז'רוב צוק"ל

"מעיד אני על ספריו הקדושים כי אש ירדה מן השמים וכתב החיבורים שלו"

מרן הקהילות יעקב צוק"ל

"קבע בו לימודו יום יום, והגה בו כל ימי חייו, עד שהיה ה'שומר אמונים' שלו בלוי ונשחק ונקרע לדפים בודדים מרוב לימודו בו" (מפי בנו הגר"ח צוק"ל)

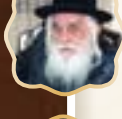
מרן הגרי"ז סגל צוק"ל

"למדתי את הספר הקדוש יותר מחמישים פעמים, ובכל פעם מצאתי הארות חדשות שלא ראיתי בפעמים הקודמות"

מרן הישועות משה צוק"ל

"היה דבוק מאוד בספה"ק וקבע בו את לימודו מדי יום ביומו, והחזיק עצמו כתלמיד"

מרן הגר"מ וולפסון צוק"ל

"הגה בו בדביקות כל ימיו ואמר 'קיבלתי את הספר הזה בבחרותי וזה הציל אותי והעלה והאיר אותי באמונת הש"ת'"

מרן הגרי"מ שכטר שליט"א

"מצוה על כל יהודי ללמוד כל יום בספר הקדוש הזה. כשלומדים את הספר רואים שזה ספר שנחבר ברוח הקודש"

מרן האדמו"ר מתורת חכם שליט"א

"אי אפשר להבין שום ספר בחסידות, לפני שיודעים טוב 'שומר אמונים' ו'טהרת הקודש'. כשם שבדורות הקדמונים לא היו יכולים להיות ערליכער איד בלי ספר חובות הלבבות, בימינו אי אפשר להיות ערליכער איד בלי הספרים הנ"ל"

מקוצר היריעה לא יכולנו להביא עוד רבים מצדיקי הדור הקודם ורבים מספור מצדיקי דורנו אנו

מכון אדמו"ר
בבשורה
מיוחדת:

חייג
עכשיו
והספר
אצל
בבית
(משלוח
חינם)

0583
250
155

פורמט גדול
148 ש"ח

פורמט רגיל
(ב' דפים)
138 ש"ח